

ALFA

alina șerban

vol. I

Ziua în care am învățat să zbor

Quantum

ALINA ȘERBAN

**Ziua în care
am învățat să zbor**

Volumul 1

2017

I

Trezirea

Stăteam ca un netot, de minute în șir, și îmi priveam reflexia în vitrina cu jucării. Nici măcar nu știam la ce mă uitam exact, căci tot ce vedeam era o față palidă a cărei viață se destrămasese într-o secundă precum un castel de cărți de joc. Atât de fragil e totul! Și totuși, încă mă credeam nemuritor. Mai aveam atâtea de spus și de făcut, atâtea de trăit și de văzut, dar timpul nu mai avea răbdare, nu cu mine. De câteva luni, nu mai eram eu. Crăciunul acela îmi pusese capac. Am auzit ușa magazinului scârțâind, dar nici nu m-am clintit din loc. Eram blocat acolo, privind cum alții își duceau fericirea în spate.

Un băiețel cu un fes roșu s-a oprit în dreptul unei locomotive de jucărie pe care o admira neobosit, sperând că poate va fi a lui în seara aceea. Părinții, din păcate, i-au spulberat visele, muștrulindu-l cum se cuvine pentru imprudența pe care o comisese. Cum să ceară cadouri atunci? Nu știa că Moșul nu vine decât o dată pe an? Se prea poate că nu, căci copiii nu au noțiunea timpului.

Ce fericiti trebuie să fie! Să poți trăi înafara timpului e o minunăție, o binecuvântare.

Nu știi de ce, dar fără să-mi dau seama, am dus mâna la portofel, într-un impuls de a-l scoate la lumină. Poate pentru că nimeni n-ar trebui să fie trist într-un magazin cu jucării, iar eu nu puteam să fiu martor la o așa cruzime. Am decis să-mi părăsesc locul pe care deja îl consideram ca fiind al meu și am dat piept cu căldura toropitoare a micuței „fabrici” viu colorate și plină până la refuz de mașinuțe, păpuși și ursuleți. Băiețelul, aflat încă în fața obiectului pe care și-l dorea atât de mult, plângea înfundat, ca pentru sine, ca nu cumva să-l audă cineva. M-am apropiat de vânzător și

i-am făcut un semn discret să împacheteze locomotiva, fără ca altcineva să bage de seamă.

Am observat cu colțul ochiului că familia se pregătea să părăsească locul, iar eu, mai grăbit ca niciodată, am smuls cutia ce abia fusese elegant ambalată și am zbughit-o pe ușă. Cât pe ce să alunec pe fâșia de gheață ce se formase pe trotuar. Nu ajunseseră departe. Avusesem noroc.

— Hei! Hei, puștiule! Doar nu plecai fără să iei asta cu tine, nu? i-am zis, întinzând cadoul spre el.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă tatăl.

Mi-am ridicat privirea pentru o secundă, dar am ales să nu dau un răspuns. Nu conta cine eram. De fapt, mă pierdusem pe mine, eram doar o umbră care încerca să facă bine, să îndrepte greșeli.

— E trenulețul, locomotiva aceea pe care ți-o doreai atât de mult. Am văzut prin geamul aburit.

Cuvintele mi-o luau înainte fără ca eu să le pot controla, atât de fericit eram.

Copilul făcu un pas spre mine. Puteam să îi citesc pe chip încrederea pe care mi-o acordase instinctiv, fără să știe cine sunt... sau de unde vin. Pentru el nu conta decât gestul, omul aflat în fața lui, care i se oferea cu totul, care-și dăruia o parte din suflet cu tot cu jucăria. Ce mod frumos de a trăi, de a aprecia fără prejudecăți! Acum, dacă toți am fi în stare de așa ceva, poate că lumea ar fi mai bună.

— Unde te duci? îl trase mama înapoi, suspicioasă.

— Nu știu cine ești dumneata, dar ai face bine să stai cât mai departe de familia mea. Crezi că de asta avem nevoie acum? De o sperietură? De un ciudat care să ne urmărească fiecare mișcare? Mi-e silă de oameni ca voi.

Siluețele lor se pierdură repede prin ninsoarea din ce în ce mai deasă. Mă simțeam îngrozitor și aș fi vrut să pier în clipa aia. Fusesem un netot. Un romantic care văzuse prea multe filme pline de clișee. Sperasem și pierdusem, în aceeași seară. Mai presus de toate, mă găseam singur, singur între atâția oameni care mă ocoleau temători. Căci unde mai vezi un nebun cu genunchii îngropați în zăpadă, strângând

la piept un pachet roșu? Și, pe deasupra, unul ai cărui ochi se înecau în lacrimi?

Probabil că nicăieri. În lumea asta perfectă nimeni nu are sentimente, dar toți au prejudecăți.

II

Acasă

Nu simțeam nicicum nevoia de a porni către casă. Mai degrabă aș fi dormit sub cerul liber, în gerul ăla năprasnic, decât să dau ochii cu familia mea. Eram sigur că am fi avut aceleași discuții și s-ar fi rănit aceleași orgolii. Și apoi, ce puteam eu să sărbătoresc? Să mă prefac că totul era perfect? N-aș fi putut s-o fac. Așa că mi-am lăsat pașii să mă ghideze și, fără să-mi dau seama, am ajuns într-un părculeț liniștit ai cărui vizitatori erau doar fulgii de nea ce acopereau băncile în lipsa îndrăgostiților. M-am așezat cu grijă pe una dintre ele, încercând să nu deranjez dansul micilor stelute, și am rămas cu capul ținut în palmele crăpate de frig. Ajunsesem la paroxismul disperării și tot ce voiam era să mă transform într-o pasăre și să zbor de-acolo. Oare păsările vor să fie oameni? Probabil că nu. Nici eu nu aș vrea să fiu, dar totuși sunt.

Mi-am cuibărit mâinile în buzunarele paltonului negru, într-o încercare de a mă încălzi. Nu reușeam însă. Crivățul îmi mușca din față cu nesaț, dar nu m-am dat bătut și, cu o încăpățănare nefirească, mi-am aprins o țigară, parcă vrând să-i fac în ciudă. Am urmărit jocul fumului preț de câteva clipe. Nu reușeam să-mi iau gândul de la problemele ce mă frământau. Lumina slabă a stâlpului ce-mi străjuia banca îmi permitea să conturez câteva forme. Eram doar eu, în infinitatea aia albă, însă nu mă simțeam nicidecum speriat, căci singurătatea îmi era atât de familiară! Pentru moment, mă simțeam ușurat și speram ca sentimentul acela să dureze o veșnicie sau măcar până dimineață.

Respirația mi se încovoia în aburi reci, în timp ce încercam să mă conving că puteam la fel de bine să rămân acolo fără a mai avea vreodată obligația să răspund la întrebări care, de fapt, nu vor putea vreodată să aibă răspuns.

Eram infantil, da! Dar îmi doream cu adevărat să fie așa, să fiu suficient de naiv, încât să am încredere în mine.

Într-un final, când nu mi-a mai rămas altceva decât să accept că locul meu nu era acolo, am părăsit banca și am pornit cu pași apăsați pe zăpada din ce în ce mai groasă. Nu apucasem să ies din parc, țineam strâns sub braț pachetul roșu care-mi fusese refuzat, când am simțit pe cineva trăgându-mă de mâneca paltonului. O fetiță cam de vreo cinci ani mă privea încurcată, cu ochii ei rotunzi și negri. Aștepta să îngân măcar un cuvânt. Eu însă am ales să-mi văd de ale mele, deși o simțeam cum mă ruga să rămân.

— Mie frică, i-am auzit vocea tremurând în urma mea și, dintr-un impuls blestemat, m-am întors.

— Du-te acasă, puștoaico.

— M-am pierdut...

Mi-a scăpat un oftat prelung și m-am îndreptat spre ea, fără să rostesc un cuvânt. Fetița a dat un pas înapoi, apoi și-a tras fularul vernil peste buze, într-un semn de apărare. Nu avea de ce să o facă. M-am înclinat spre ea, privind-o în ochi. Încercam să îi dovedesc că vreau să o ajut deși, o parte din mine ar fi vrut să își vadă de drum.

— Hai să o găsim pe mama, vrei?

I-am cuprins mâna într-a mea și am pornit agale pe străduța slab luminată ce se întindea înaintea noastră. Nu eram sigur ce fac. Nici măcar nu știam încotro mă îndreptam. Mă consola totuși, gândul că nu voi ajunge acasă, că aveam un pretext bun să mă plimb ca un nebun printre clădirile respingătoare și reci.

— Cum te cheamă? am întrebat-o, în timp ce încetineam.

— E... Emma. Pe tine?

— Nu contează numele meu.

— Dar eu vreau să știu.

— Uite, fetițo, trebuie să facem cumva să ajungi la familia ta. Nu putem să pierdem timpul.

Nu mă așteptam să înțeleagă ce doream, de fapt, nici nu a făcut-o. Plânsul ei subțire se spargea de toate colțurile

caselor și parcă răsună din ce în ce mai tare.

— Nu, nu, termină! Nu-mi face asta!

Am lăsat pe zăpadă pachetul roșu care-mi devenise între timp însoțitor și am încercat să o calmez.

— Ce e acolo? mă întrebă ea printre lacrimi.

— Oh, e ceva frumos și e al tău dacă nu mai plângi.

— Da? se însenină copila.

— Pe cuvântul meu. Acum, hai, dă-mi mâna! Ne întoarcem în parc.

După o liniște care păru să dureze o veșnicie, fata a mai scos câteva cuvinte:

— Mămica mea era pe o bancă, dar a plecat.

— Câți ani ai?

— Am șase ani jumate.

— Sigur mămica ta te caută. Trebuie să o facă.

— Tu de ce nu te duci acasă?

Simțeam cum îmi strângea mâna cu putere.

— Poftim?

— Mie mi-ai spus să mă duc acasă... Tu de ce nu o faci?

N-aveam răspuns la întrebarea ei. Cred că nici nu exista unul. Îmi lăsasem bărbia în piept într-o încercare absurdă de a-mi număra pașii, doar pentru a mă distra de la discuție.

— Poate că nu toți vrem să ajungem acasă...

Emma se uită lung la mine, așa că eu am încercat să îi evit privirea, gândindu-mă la lucruri mărunte, cum ar fi ora și vremea. Cred că era vreo nouă seara și un ger de crăpau pietrele. Nu mă așteptam să văd pe cineva afară la ora aia, în asemenea ger. Totuși, un băiat nu prea înalt, cu fața alungită și pomeți proeminenți, alerga spre noi cu răsuflarea tăiată. Fetița tresări imediat ce îl văzu și îmi dădu drumul la mână, fugind spre el. Îi sări în brațe. Priveam totul cuprins de o emoție ciudată și mă bucuram în sinea mea că n-am lăsat-o pe Emma singură atunci când aș fi putut să o fac.

— Emma, mama și cu mine te-am căutat peste tot.

— Unde e mami?

— Cred că la cealaltă intrare a parcului. Hai, să mergem.

— Stai!

Emma se întoarse sfioasă și îmi făcu semn să mă aplec. Buzele ei îmi atinseră obrazul drept, în semn de recunoștință și fericire.

— Mulțumesc!

— Pentru ce a fost asta?

— Alături de tine nu mi-a mai fost frică.

Un zâmbet ciudat îmi apărui pe figură, lucru care nu se mai întâmplase de ceva vreme. Mă simțeam euforic, așa că i-am întins cadoul roșu și am dat să plec. Înainte să o fac, i-am aruncat o ultimă privire, după care m-am pierdut prin labirintul format din străzi și clădiri, lăsându-i pe cei doi în urmă.

— Numele meu este Oskar Kaufman, îmi repetam în șoaptă. Numele meu este Oskar și e timpul să mă duc acasă.

III

Revenirea

M-am oprit câteva secunde numai pentru a privi casa. Bănuiam că mama și tata își făceau griji pentru că întârziaseam. Mi-o imaginam pe mama nervoasă din cauză că masa de Ajun era un dezastru și pe tata care încerca să o calmeze. În fine, nu mai avea rost să pierd vremea, așa că am pornit spre trepte fără tragere de inimă. Am bătut în ușă doar o dată, dorindu-mi parcă să nu mă audă nimeni, sau poate să ignore sunetul. Nu a fost așa însă. Am auzit pași apăsăți și lumina m-a orbit deodată. Era Karolina, sora mea mai mare.

— Bună, Karolina.

Își duse ambele mâini la buze într-un efort de a-și ascunde surprinderea, dar i-o puteam citi în ochi. Era teribil de îngrijorată și totuși încerca să n-o arate.

— Ai idee cât e ceasul?

— Nu știu, unșpe? am zis ușor iritat.

— Încearcă doișpe. Așteptăm de câteva ore. Unde ai fost?

— Eu... Trenul a avut întârziere.

Nu a părut prea mulțumită de explicația mea, dar m-a lăsat să intru. Stăteau cu toții adunați în camera de zi, doar la lumina instalației de pe brad. Aveau umbre mici și aspre pe fețe, care se mutau de fiecare dată când se schimbau culorile între ele, dar jocul acela perpetuu nu părea să îi deranjeze. Nu arăta nicicum ca atmosfera unui Ajun de Crăciun. Părinții mei stăteau pe canapea și urmăreau un program special de sărbători, Josef și Martin erau fiecare la un capăt al mesei, și Elsa stătea pe fotoliu, cu picioarele aduse la piept, privind într-un punct fix deasupra televizorului. Tabloul dezolant s-a dezghețat când Karolina a anunțat că am ajuns și că mă aflu în pragul ușii, privindu-i. Josef s-a ridicat și a aprins lumina, iar tata a venit spre mine cu brațele deschise și m-a îmbrățișat

rece și scurt, așa cum era obișnuit să o facă. Știam că e bucuros să mă vadă și nu aveam pretenția să mi-o și spună. Gestul lui era suficient.

— Am stat cu masa pusă, dar mâncarea s-a răcit, mi-a zis el descumpănit. Tata era un om impunător, înalt, cu umeri lați, un nas borcănat și niște ochi negri, mici, peste care erau aduse sprâncenele subțiri și albe.

Mama s-a apropiat și ea de mine, și-a împreunat mâinile și m-a privit cu părere de rău.

— Uită-te la tine! Parcă ai venit de pe front! Cravata asta îți stă în toate părțile și ai părul ciufulit.

Mi-a așezat părul și m-a bătut ușor cu palma peste obraz, de parcă ar fi vrut să-mi zică faptul că eram o dezamăgire enormă pentru ea.

— Eu zic că, dacă tot suntem toți, am face bine să mâncăm, sugeră tata.

— Mă duc să încălzesc mâncarea, a zis mama fără tragere de inimă.

Tata a urmat-o. S-au dat amândoi din pragul ușii și m-au lăsat să intru în camera de zi, ca să îmi salut frații. Am dat mâna cu Josef și Martin care păreau să fie puțin mai joviali și am îmbrățișat-o pe Elsa. Era singura persoană veselă, venind să mă întâmpine cu brațele deschise. Ne-am așezat pe urmă cu toții la masă și am început să vorbim despre motivele care ne aduceau pe toți acolo, în momentul de față.

— Unde ai stat atâta? se interesă Josef.

— Trenul... A avut întârziere. Zăpadă mare...

— Aha!

— Cum de ai venit? mă întrebă Martin.

— Voiam să vă văd. Mă gândeam că ar fi bine să mai avem măcar o sărbătoare pe care să o petrecem împreună. Voi?

— În mare... cam la fel. Bine, voiam să văd ce mai fac babalăcii și dacă reușim să nu ne certăm la masă, zise Martin, sigur pe sine.

— Oskar, știi și tu de ce încă mai venim pe aici. Eu unul, sper că o să reușim să fim și noi o familie normală.